

Sygn. akt IV CSK 272/18

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Miasta B.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 grudnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 października 2017 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami wprowadzenia środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: czy art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (tekst jedn.: Dz.U. 2017 r. poz. 2003, ze zm.) w zakresie w jakim stwierdza, że w przypadku, gdy użytkownik nie dokona powiadomienia dostawcy o niewykonanych lub nienależycie wykonanych transakcjach płatniczych, w terminie 13 miesięcy od dnia, w którym transakcja powinna być wykonana, roszczenia użytkownika względem dostawcy z tytułu niewykonanych lub nienależycie wykonanych transakcji płatniczych wygasają, ma zastosowanie wyłącznie do roszczeń, przysługujących użytkownikowi względem jego dostawcy usług płatniczych, wynikających z umów, czy też ma zastosowanie również do roszczeń deliktowych przysługujących odbiorcy transakcji względem dostawcy usług płatniczych dla płatnika inicjującego tę transakcję, nie będącym jednocześnie dostawcą usług płatniczych odbiorcy?

Skarga kasacyjna jest też zdaniem skarżącej, oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd drugiej instancji błędnie przyjął, że rozpoczęcia biegu przedawnienia należy liczyć od maja 2014 r., czyli od dnia rzeczywistego stanu świadomości poszkodowanego o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia ustalonego na podstawie subiektywnej wiedzy poszkodowanego mimo, że powódka dowiedziała się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia dużo wcześniej niż w maju 2014 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, a którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2018 r., IV CSK 677/17, nie publ.).

Argumentacja przedstawiona w skardze kasacyjnej nie dowodzi wystąpienia w sprawie potrzeby rozważenia przedstawionego przez skarżącą zagadnienia prawnego. Skarżąca nie wykazała skutecznie, że na gruncie art. 44 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych występują wątpliwości, czy regulacja przewidziana w tym przepisie odnosi się również do roszczeń deliktowych przysługujących odbiorcy transakcji względem dostawcy usług płatniczych. Uszło uwagi skarżącej, że przywołana przez nią ustawa stanowi, iż określa zasady świadczenia usług płatniczych w tym: warunki świadczenia usług płatniczych, w szczególności dotyczące przejrzystości postanowień umownych i wymogów w zakresie informowania o usługach płatniczych oraz prawa i obowiązki stron wynikające z umów o świadczenie usług płatniczych, a także zakres odpowiedzialności dostawców z tytułu wykonywania usług płatniczych (art. 1 ust. 1 pkt 1 i 2). W tych warunkach próba zbudowania wątpliwości, czy wskazane w skardze kasacyjnej przepisy dotyczą też stosunków pozaumownych nie może prowadzić do uznania, że stanowią one istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienie przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy

bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, to skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku zamieścić wywód prawny wykazujący takie kwalifikowane naruszenie prawa. Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06).

Skarżąca nie sprostала powyższym wymogom. Ograniczyła się do przedstawiania własnego stanowiska dotyczącego kwestii momentu otrzymania przez powódkę informacji w oparciu, o które można było przypisać jej stan świadomości wystąpienia szkody oraz sprawcy obowiązany do jej naprawienia i w konsekwencji kwestii przedawnienia roszczeń strony powodowej, nie wykazała jednak oczywistego, widocznego bez potrzeby dokonania głębszej analizy, naruszenia przepisów prawa.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j.: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).